

Arrest

nr. 117 287 van 21 januari 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 juni 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13 *quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 oktober 2013.

Gelet op de beschikking van 26 november 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. LECOMPTE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. ECHATTI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De Raad stelt ambtshalve de laattijdigheid van het beroep tot nietigverklaring vast.

Artikel 39/57, § 1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bepaalt dat het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) moet worden ingediend binnen een termijn van dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het is gericht.

De termijn van dertig dagen bepaald in artikel 39/57 van de vreemdelingenwet is van openbare orde en moet strikt worden toegepast.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij per aangetekende brief van 1 juli 2013 van de bestreden beslissing in kennis werd gesteld. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 39/57, § 2, 2° van de vreemdelingenwet wordt de verzoekende partij geacht deze aangetekende brief ten laatste op 4 juli 2013 te hebben ontvangen, dag vanaf dewelke de beroepstermijn blijkens voornoemde bepaling begint te lopen. Derhalve is 2 augustus 2013 de uiterste datum waarop de verzoekende partij een verzoekschrift tot nietigverklaring kon indienen. Er moet dus worden vastgesteld dat het op 6 augustus 2013 ingediende beroep laattijdig is (RvS 25 mei 2005, nr. 144.929; J. Baert en G. Debersaques, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid), in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, Die Keure, 1996, nr. 416). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden mocht hij een laattijdig ingesteld beroep toch ten gronde behandelen (RvS 18 juni 2004, nr. 132.671).

Van de vaststelling van de onontvankelijkheid van het beroep wegens laattijdigheid kan enkel worden afgezien wanneer de verzoekende partij aantoonst dat zij wegens overmacht verhinderd werd tijdig haar verzoekschrift in te dienen. Overmacht kan enkel voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden (Cass. 9 oktober 1986, RW 1987-88, 778; zie ook met de aldaar aangehaalde rechtspraak: J. Baert en G. Debersaques, Raad van State, Afdeling Administratie (2. Ontvankelijkheid) in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 502-506).

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet aan de partijen de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld: *“Het verzoekschrift komt onontvankelijk voor wegens laattijdigheid.”* Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 14 oktober 2013 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 17 september 2013, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 30 september 2013 opgenomen grond, geeft zij aan beroep in een vijftal zaken gezamenlijk te hebben ingediend. Deze verzending van 25 juli 2013 werd door de Post echter geretourneerd (terug naar afzender) omdat de aangetekende zending waarin het verzoekschrift werd verstuurd naar het adres van de Raad per vergissing *“1000 Brussel”* in plaats van *“1030 Brussel”* vermeldt. De advocaat van de verzoekende partij toont een kopie van het postdocument waarop deze vergissing staat vermeld. Hij erkent de laattijdigheid, doch benadrukt dat de initiële indiening wel tijdig was en dat alles haastig moet gebeuren voor hij met vakantie ging. Hij duidt nog op rechtspraak van de Raad van State waarbij de vermelding van een verkeerd adres kan worden rechtgezet en stelt clementie te wensen in deze.

De verwerende partij verwijst naar de nota.

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat de verzoekende partij ter terechtzitting erkent dat zij het verzoekschrift laattijdig heeft ingediend. Daarnaast dient erop gewezen te worden dat het feit dat zij in eerste instantie tijdig een verzoekschrift zou hebben opgestuurd, doch naar een adres met verkeerde postcode, niet als overmacht kan beschouwd worden. In dit verband dient te worden benadrukt dat noch uit het voorgelegde afgiftebewijs van een nationale aangetekende zending noch uit de enveloppe met het foutief adres en poststempel van 25 juli 2013 die de verzoekende partij bij haar verzoekschrift voegt, blijkt dat met deze zending een verzoekschrift in voorliggende zaak verzonden is geworden. Daarnaast is het hoe dan ook aan de verzoekende partij om haar verzoekschrift op zorgvuldige wijze in te dienen,

met inbegrip van vermelding van het juiste adres, waarbij de Raad erop wijst dat dit adres uitdrukkelijk vermeld is op de akte van kennisgeving bij de bestreden beslissing. Dat haar raadsman heeft nagelaten dit te doen, waarbij deze zelf aangeeft dat alles haastig moest gebeuren voor hij op vakantie ging, kan niet aanvaard worden als overmacht. De verzoekende partij kan immers moeilijk voorhouden dat dit een gebeurtenis is buiten de menselijke wil die door deze wil niet kon worden voorzien noch vermeden. Daar waar de verzoekende partij nog verwijst naar rechtspraak van de Raad van State, dient te worden vastgesteld dat zij nalaat concreet aan te geven om welke rechtspraak het precies gaat, zodat zij nalaat aan te tonen dat deze rechtspraak een situatie betreft die vergelijkbaar is met de hare.

Het beroep is bijgevolg laattijdig ingesteld. Ambtshalve wordt vastgesteld dat het beroep tot nietigverklaring niet ontvankelijk is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET